

Farerne for Landet, og at der var Lande, som var naaet til at slutte Voldgiftstraktater af videregaaende Art end de til Locarnoaftalerne knyttede; man gjorde opmærksom paa, at Danmark havde haft saadanne Aftaler allerede før Krigen og nu var naaet meget videre ad denne Vej, ligesom man haabede at naa endnu længere frem i en nær Fremtid; det nævntes, at blandt de Stater, med hvilke Danmark havde undertegnet en forbeholdsløs Voldgiftstraktat, var en Stormagt som Frankrig; desuden nævntes ogsaa, at man med Tyskland havde opnaaet en Traktat af meget tilfredsstillende Karakter. Der stillede fra dansk Side Ændringsforslag for at gøre Forslaget klart. Hr. *Markovitsch* var rede til at antage de danske Ændringsforslag; den franske Delegation erklærede, at man var ganske enig i, at Locarnoaftalerne ikke kunde anvendes i Lande, der ikke mente at have Brug for gensidige Garantiaftaler, og som var længere fremme med Hensyn til Voldgiftsaftalernes Karakter; man gik ind paa en Del af det danske Ændringsforslag i lidt omformet Skikkelse, gik mod en anden Del, ikke fordi man var uenig med det danske Synspunkt, men fordi den Ændring i Resolutionen, det medførte, fjernede nogle Udtryk, man havde indsat af andre Grunde, og som det var vanskeligt at faa Enighed om at erstatte med andre. Der blev tilbage en vis Uklarhed, idet to Stykker i Resolutionen udtrykkelig omtalte Locarnoprincipperne som anvendelige i nogle Egne, forudsat at de ikke anvendtes overalt, medens Udtrykkene i et andet Stykke kunde forstås som anvendt paa Forholdene overalt; man søgte fra fransk Side at fjerne denne Modsigelse ved at understrege, at der i det paagældende Stykke kun stod, at disse Grundprincipper var blandt dem, der burde følges. Den engelske Delegation sluttede sig hertil. Fra dansk Side akcepterede man det saaledes ændrede Forslag, idet man understregede den Fortolkning, der var givet fra Forslagsstillernes Side; det besluttedes, at denne skulde optages i Rapporten. Da Resolutionen kom til Behand-

ling i 1. Udvalg, understregede den norske Delegerede stærkt den fra dansk Side i 3. Udvalg fremsatte Opfattelse, og i Forsamlingens Møde udtalte den svenske Delegation sig ud fra samme Synspunkt.

Spørgsmaalet om *Nedrustningskonferencen* drøftedes paa Grundlag af en Beretning, som Hr. *Loudon* (Nederlandene), det forberedende Udvalgs Formand, gav af dettes Forhandlinger. Fra fransk og belgisk Side udtaltes et meget stærkt Ønske om, at Konferencen skulde finde Sted før næste Forsamling; man hævdede med stor Bestemthed, at Forberedelserne var saa langt fremme, at dette var muligt, hvis der var god Vilje. Fra norsk og dansk Side udtalte man sig i Tilslutning til Ønsket om Konferencens snarlige Sammentræden; man understregede tillige Nødvendigheden af at fjerne de Hindringer, der hidtil havde været for Ruslands Deltagelse, saaledes at der end ikke kunde være Paaskud til at paastaa, at Folkeforbundet havde Ansvar for, at Rusland ikke deltog.

Den polske Delegation foreslog en Resolution, der opfordrede til snarlig Sammenkaldelse af Nedrustningskonferencen. Hr. *Boncour* skærpede denne, saa det blev et Krav om Konference før næste Forsamling. Den engelske og italienske Delegation advarede mod at udtale dette saa absolut, det vilde føre til en Skuffelse, hvis der dog kom Hindringer, sagde man fra engelsk Side; Hr. *Motta* (Schweiz) sluttede sig hertil, og den japanske Delegerede fremhævede, at der for Lande som Australien og Japan kunde være Vanskelighed ved en Konference allerede i Forsommeren, idet man kunde ønske at faa Lejlighed til Drøftelse i de paagældende Lande mellem deres Delegerede og Regeringen. Hr. *Motta* henstillede, at man gjorde Konferencens Sammentræden afhængig af, at det ikke viste sig »tekniske umuligt at faa den saa tidlig. Derimod protesterede Hr. *de Jowenel* (Frankrig). Frankrig, sagde han, var overbevist om, at Konferencen baade politisk og teknisk var mulig før næste Forsamling. Den eneste Hindring han kunde anerkende var »materiel